מחוון: בוחן בהקדמה לתורה שבעל פה וכאמד"ט

מחוון של המורה החדש. לקבל כל תשובה נכונה ומנומקת, גם בניסוח אחר. בסוגריים: מקור התשובה, ובמקומות שצוין גם פירוש הרע"ב, הגמרא או הרמב"ם (לידיעת המורה, לא נדרש מן התלמידים).

1 **חלק א:** יהושע (1), זקנים (2), נביאים (3), אנשי כנסת הגדולה (4): "משה קבל תורה מסיני, ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים, וזקנים לנביאים, ונביאים מסרוה לאנשי כנסת הגדולה" (אבות א, א). (6 נק' לסדר נכון; 3 נק' לטעות אחת.)

2 **חלק א:** ב. רבי יהודה הנשיא ("רבי", "רבנו הקדוש"), בסביבות שנת 200 לספירה.

3 **חלק א:** ב. תנאים. חכמי הגמרא (התלמוד), שבאו אחרי חתימת המשנה ופירשו אותה, נקראים אמוראים.

4 **חלק א:** שישה סדרים (זרעים, מועד, נשים, נזיקין, קדשים, טהרות). בבא מציעא בסדר נזיקין. (3 נק' לכל השלמה.)

5 **חלק א:** א. ההסבר והפירוט של מצוות התורה, שמשה קיבל בסיני יחד עם התורה שבכתב, ונמסר מדור לדור בעל פה (ובהמשך גם דברי החכמים בכל דור). ב. כל שתי דוגמאות נכונות, למשל: אילו מציאות של המוצא ועל אילו חייב להכריז; כמה זמן מכריזים (משנה ו); שמחזירים רק למי שאומר סימנים (משנה ז); מה עושים עם בהמה שנמצאה (משנה ז); שמחזירים גם ארבע וחמש פעמים (משנה ט).

6 **חלק א:** הרמב"ם (בהקדמה למשנה תורה) מסביר שרבי ראה שהתלמידים מתמעטים, הצרות מתחדשות, "מלכות הרשעה" (רומי) מתגברת ועם ישראל מתפזר לקצוות העולם. הוא חשש שהתורה שבעל פה תשתכח, ולכן חיבר חיבור אחד שיהיה ביד כולם. (6 נק' על הצרות והגלות, 6 נק' על החשש שתשתכח.)

7 **חלק א:** סדר נזיקין, מסכת בבא מציעא, פרק ב, משנה יא (9 נק'). הפרק נקרא על שם המילים שבהן הוא פותח: "אלו מציאות שלו" (3 נק').

8 **חלק ב:** כ – כותרת: הנושא של המשנה, כשהוא כתוב בראשה (לא בכל משנה יש כותרת). א – אומר: החכם שאמר את הדין. מ – מקרה: המצב שבו עוסקת המשנה. ד – דין: מה עושים במקרה הזה (חייב, פטור, שלו, יכריז...). ט – טעם: ההסבר לדין (לפעמים הוא לא כתוב). (2 נק' לכל מילה עם הסבר נכון; 1 נק' למילה בלי הסבר.)

9 **חלק ב:** א. תנא קמא: החכם הראשון במשנה, שלא נזכר בשמו. ב. כשלאותו מקרה יש שני אומרים (או יותר), וכל אחד אומר דין אחר. (3 נק' לכל סעיף.)

10 **חלק ב:** דין, למשל: חייב, פטור, מותר, אסור, כשר, פסול, "הרי אלו שלו", "לא יגע". טעם, למשל: "שנאמר", "מפני ש...", "כדי ש...", "שמא". (1.5 נק' לכל מילה נכונה.)

11 **חלק ב:** א. כותרת: "מה יהא בדמים" (הכסף שקיבל המוצא כשמכר את האבדה, לפי תחילת משנה ז). אומר א': רבי טרפון; דין א': "ישתמש בהן". אומר ב': רבי עקיבא; דין ב': "לא ישתמש בהן". (2 נק' לכל שורה.) ב. "לפיכך" מביא את התוצאה של הדין: לפי רבי טרפון, מפני שמותר לו להשתמש בכסף, אם הכסף אבד הוא חייב לשלם (חייב באחריותן); לפי רבי עקיבא, מפני שאסור לו להשתמש, אם הכסף אבד הוא לא חייב לשלם. (4 נק') ג. כן. לאותו מקרה (מה עושים בכסף) יש שני אומרים, רבי טרפון ורבי עקיבא, ולכל אחד דין הפוך. (4 נק') (לידיעת המורה: הרע"ב פוסק כרבי טרפון בדמי אבדה שמכר.)